

TŘETÍ PŘÍPAD LINCOLNA RHYMA

PRÁZDNÉ KŘESLO

JEFFERY DEAVER

PRÁZDNÉ KŘESLO

JEFFERY DEAVER

2013

Copyright © 2000 by Jeffery Deaver
Translation © 2000 by Jiří Kobělka
Cover design © 2000 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE EMPTY CHAIR,
vydaného nakladatelstvím Simon & Schuster, New York 2000,
přeložil Jiří Kobělka
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazykový redaktor: Martin Pilař
Korektura: Hana Pušová
Sazba písmem Adobe Garamond Pro: Dušan Žárský
Obálka: Radek Urbíš
Vytiskla tiskárna Finidr Český Těšín
Vydání páté, v elektronické verzi druhé
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v říjnu 2013

ISBN 978-80-7303-957-8

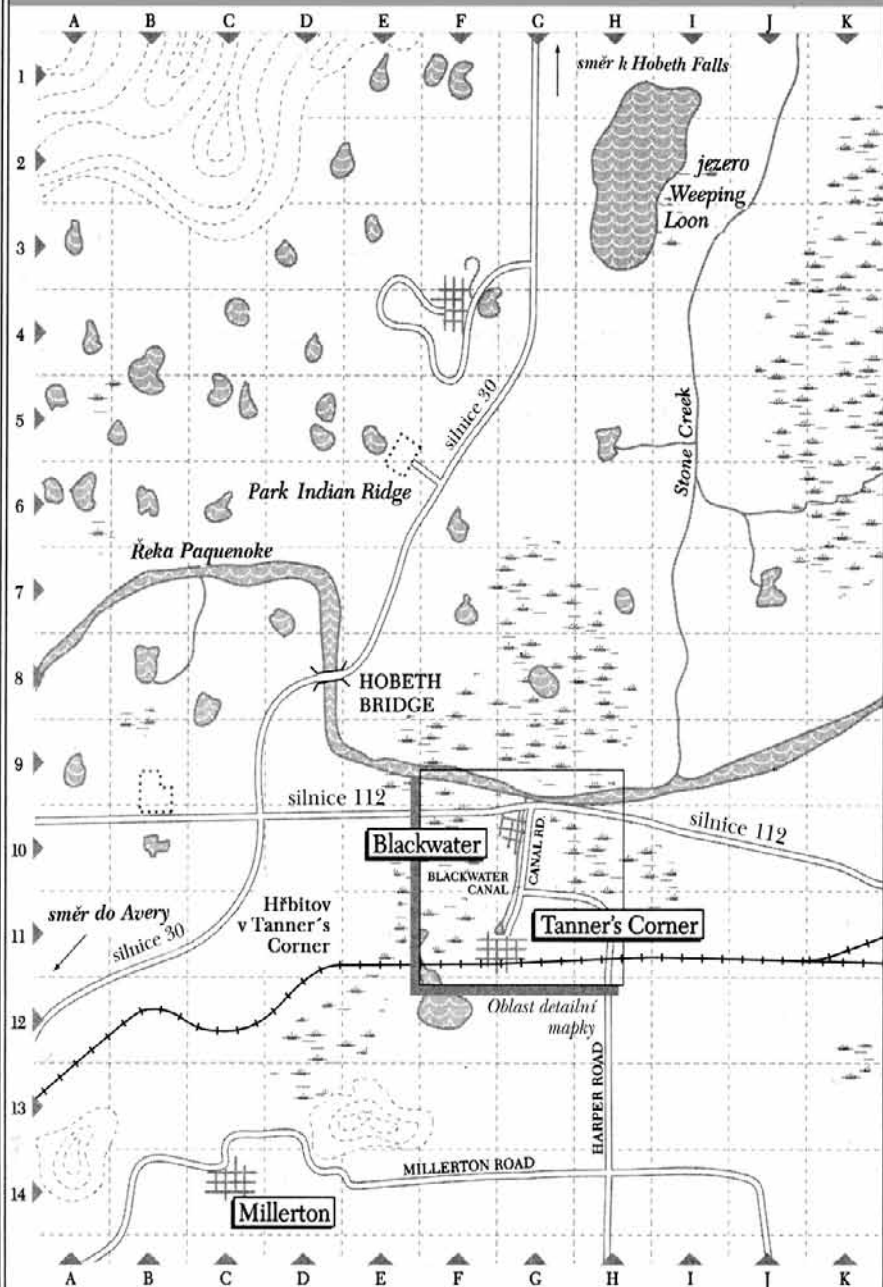
Deborah Schneiderové...

Nejlepší agentce, nejlepší přítelkyni

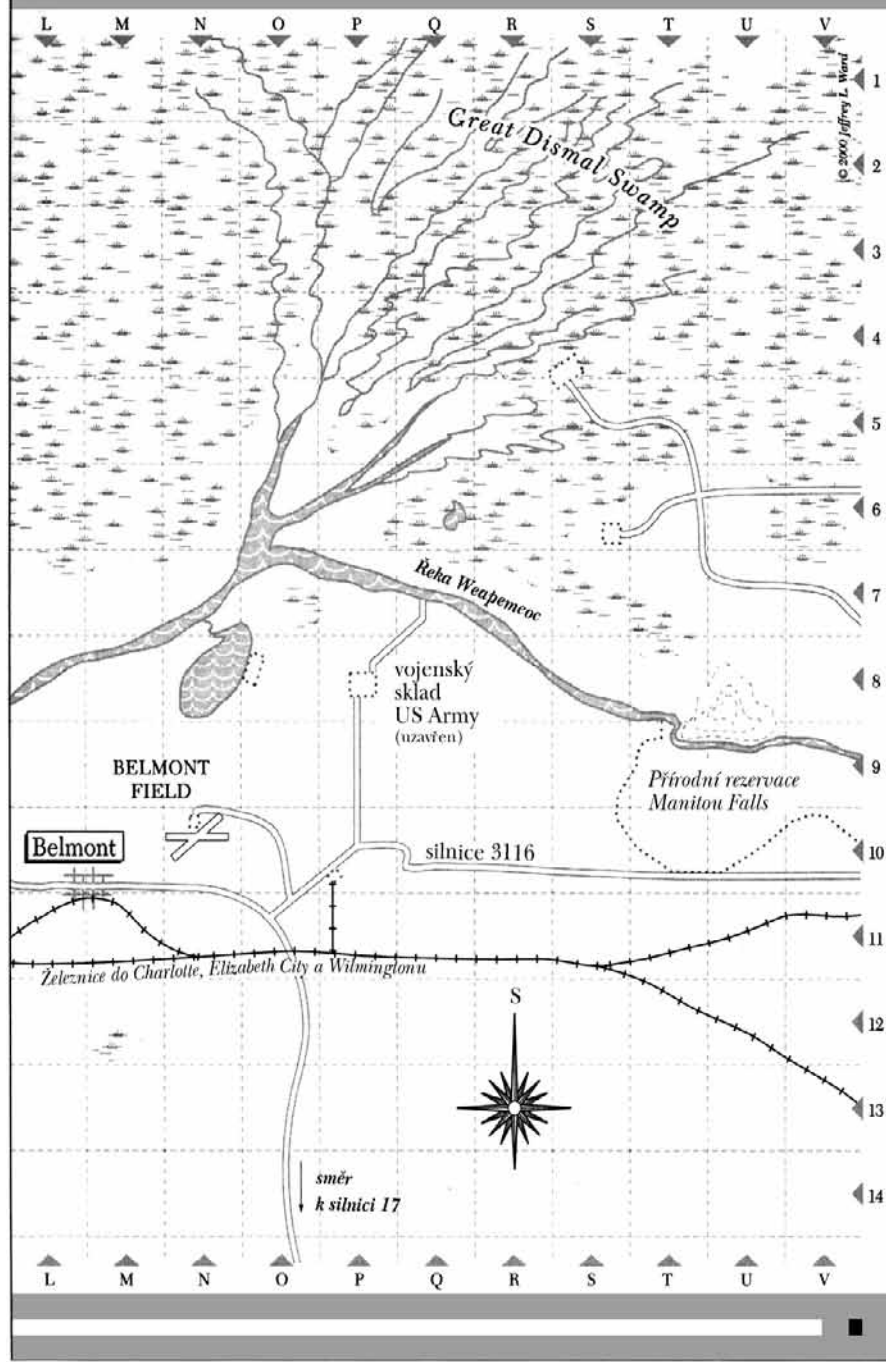
Z mozku a pouze z mozku povstávají rozkoše, radosti, smích a šprýmy stejně jako zármutek, bolest, žal a slzy... Mozek je rovněž sídlem šílenství a deliria, strachu a hrůz, jež na nás útočí v noci i ve dne...

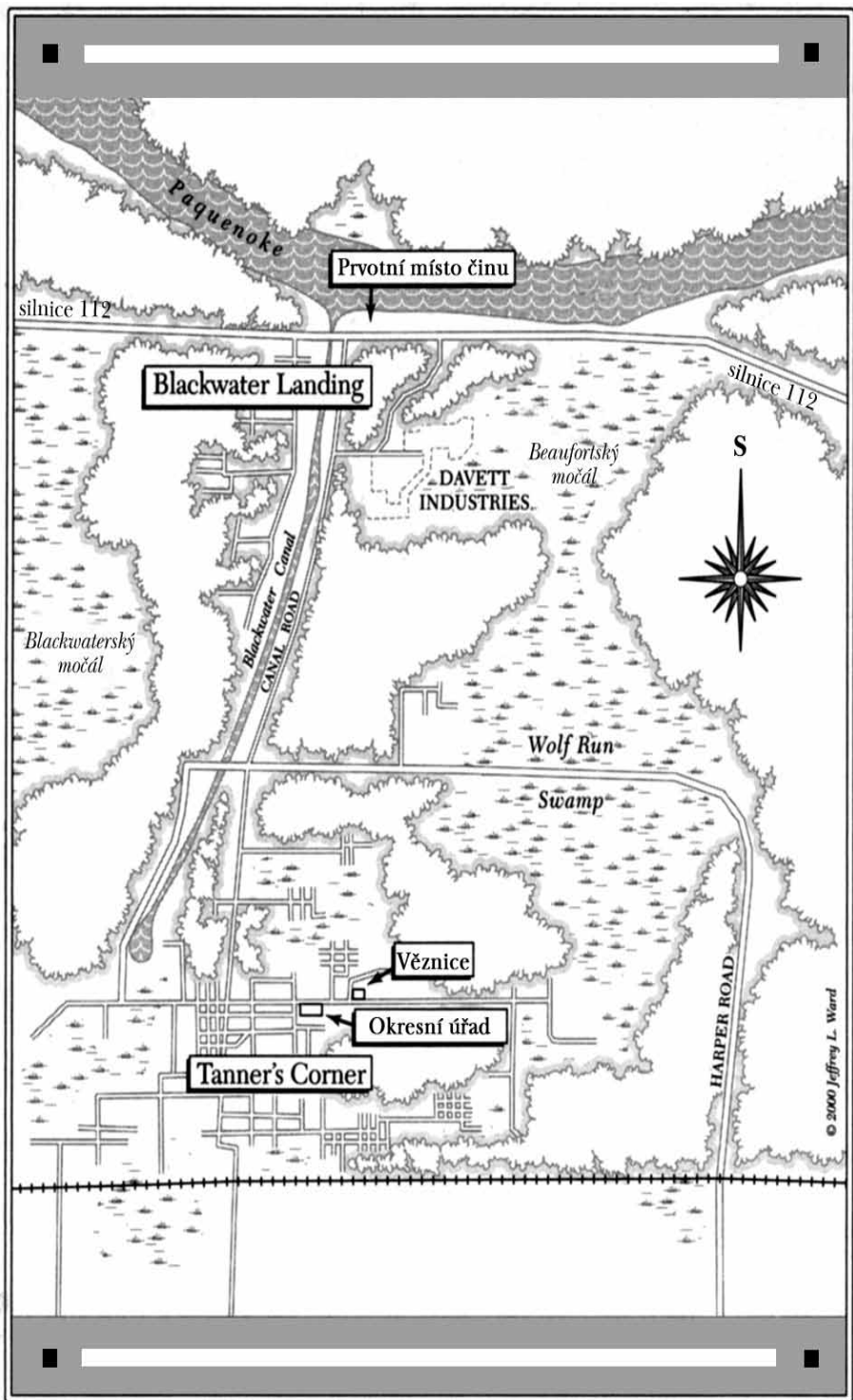
Hippokratés

OKRES PAQUENOKE,

SEVERNÍ KAROLÍNA

I

NA SEVER OD PAQUO

1

Přišla položit květiny na místo, kde zemřel ten chlapec a kde unesli to děvče.

Přišla, protože to byla obézní dívka s pođobaným obličejem, která nemá mnoho přátel.

Přišla, protože se to od ní čekalo.

Přišla, protože chtěla.

Neobratná a zpocená šestadvacetiletá Lydia Johanssonová kráčela po hlinité krajnici silnice 112, kde zaparkovala svou hondu Accord, a pak opatrně sešla z návrší k blátivému břehu, kde se Blackwater Canal vléval do kalné řeky Paquenoke.

Přišla, protože to pokládala za správné.

Přišla, přestože se bála.

Bylo krátce po rozbřesku, ale letošní srpen byl v Severní Karolíně nejteplejší za poslední léta a Lydia se v bílých šatech zdravotní sestry potila ještě dříve, než vyrazila na mýtinu na říčním břehu obklopeném vrbami, gumovníky a širokolistými vavříny. Místo, které hledala, našla snadno: žluté policejní pásy bylo v ranním oparu velmi dobře vidět.

Zvuky časného rána. Křik potáplic, šmátravé šustění živočicha v hustém porostu opodál, horký vítr prohánějící se ostřicí a rákosem.

Bože, já mám strach, pomyslela si Lydia. Živě si vybavila nejhrůzyplnější scény z románů Stephena Kinga a Deana Koontze, které čítávala pozdě v noci se svým společníkem – půllitrem Ben & Jerry's. Její přítel se podobným knihám smál, ale Lydii vyděsily pokaždé, když je četla, i když je třeba nečetla poprvé a dobře věděla, jak příběh dopadne.

V křoví se ozvaly další zvuky. Lydia zaváhala a ohlédla se. Zvuky neustávaly.

„Ahoj,“ řekl mužský hlas. Byl velmi blízko.

Lydia zalapala po dechu a prudce se otočila. Téměř upustila květiny. „Jesse, tys mě teda vystrašil.“

„Promiň.“ Jesse Corn stál na druhé straně smuteční vrby nedaleko mýtiny, která byla oddělena policejní páskou. Lydia si všimla, že Jesseho pohled se upírá na stejnou věc: na lesknoucí se bílou čáru na zemi, kde bylo nalezeno chlapcovo tělo. Lydii neunikla ani tmavá skvrna, kterou jako zdravotní sestra okamžitě identifikovala jako zaschlou krev.

„Tak tady se to stalo,“ zašeptala.

„Jo, tady.“ Jesse si otřel čelo a prohrábl si poddajný chomáč světlých vlasů. Jeho uniforma – béžový úbor úřadu šerifa okresu Paquenoke – byla zmačkaná a zaprášená. Pod pažemi mu kvetly temné propocené skvrny. Tricetiletý Jesse Corn měl stále chlapecky milý obličej, a přestože nebyl typem vychrtlého zatvrzelého kovboje, který Lydii imponoval, stejně jako už mnohokrát si Lydia i nyní pomyslela, že pokud jde o manželství, rozhodně by mohla dopadnout hůře. „Jak dlouho už tu jsi?“ zeptala se.

„Ani nevím. Možná od pěti.“

„Viděla jsem ještě jedno auto. Nahoře na silnici. To je Jim?“ zeptala se Lydia.

„Ne. Ed Schaeffer. Hlídá na druhé straně řeky.“ Jesse ukázal na kytičku. „Ta je krásná.“

Lydia se po chvíli podívala na sedmikrásky v ruce. „Stály dva dolary čtyřicet devět. Ve Food Lion. Koupila jsem je včera večer. Věděla jsem, že takhle po ránu nebudou mít nikde otevřeno. Teda v Dell's otevřeno mají, ale tam zase neprodávají květiny.“ Napadlo ji, proč vlastně plácá tyhle blbosti. „Nevíš, kde je Mary Beth?“

Jesse zavrtěl hlavou. „Jako by se po ní slehla země.“

„To znamená, že nevíte ani o něm.“

„Ani o něm.“ Jesse se podíval na hodinky. A pak na tmavou hladinu, husté rákosí, neprostupnou trávu a rozpadající se molo.

Lydii se vůbec nelíbilo, že okresní policista s velkou pistolí působí stejně nervózním dojmem jako ona. Jesse vyrazil po travnatém svahu na silnici. Zarazil se. „Jenom za dva devadesát devět?“

„Za dva čtyřicet devět. Ve Food Lion.“

„To je zadarmo,“ řekl mladý policista a podíval se úkosem na oceán husté trávy. Znovu vyrazil do svahu. „Počkám nahoře u služebního auta.“

Lydia Johanssonová přistoupila blíže k místu činu. Několik minut se modlila. Modlila se za duši Billyho Staila, která se včera ráno odpoutala právě na tomto místě od jeho zkrvaveného těla.

A také za duši Mary Beth McConellové, ať už teď byla kdekoliv.

A také za sebe.

V porostu se ozvaly další zvuky. Praskot a šelest.

Denního světla přibývalo, ale slunce přesto nedokázalo projasnit Blackwater Landing. Řeka zde dosahovala značné hloubky a lemovaly ji neuspořádané černé vrby a tlusté cedrové a cyprišové kmeny – některé byly živé, jiné nikoliv, ale všechny se dusily pod nánosem mechu a popínavých rostlin. Nedaleko na

severovýchod odtud se nacházely mokřiny Great Dismal Swamp a Lydia Johanssonová jako každá správná skautka z okresu Paquenoke znala o tomto místě všechny legendy: o Jezerní paně, o Bezhlavém železničáři... Tyto přízraky ji však nyní neznepokojovaly. Blackwater Landing teď měl své vlastní strašidlo – chlapce, jenž unesl Mary Beth McConnellovou.

Lydia nedokázala nemyslet na všechny historky, které už o něm slyšela. Jak se zde tiše potuluje bažinami a lesy, bledý a vyzáblý jako houžvička. Jak si vybírá milence, kteří zde leží na dece nebo parkují u řeky. Jak se v noci vkradl na dvorek jednoho domu u Canal Road a postavil se k oknu dívky, která uvnitř spala. Zíral na ni, třel si ruce jako kudlanka a civěl tak dlouho, až už to nemohl vydržet, natáhl ruku přes otvor, který vyřezal do skla, a sáhl dívce pod pyžamo. Nebo se jen tak přikrčil u krajnice před jedním domem v Blackwater Landing a díval se do oken v naději, že se mu podaří spatřit dívku, kterou po škole sledoval.

Lydia otevřela kabelku, vytáhla cigaretu a třesoucíma se rukama si zapálila. Cigareta ji trochu uklidnila. Lydia vyrazila podél břehu a zastavila se vedle trsu vysoké trávy, jenž se ohýbal ve vánku.

Na vrcholu kopce zaslechla motor automobilu. Neodjíždí snad Jesse, že ne? Lydia se znepokojeně podívala jeho směrem, ale Jesseho auto se ani nepohnulo. Zřejmě jen pustil klimatizaci, pomyslela si. Když se otočila zpátky k vodě, všimla si, že listy ostrice, šáchoru a divoké rýže se stále ohýbají, vlní a šustí.

Jako by tam někdo byl, jako by se držel u země a blížil se ke žluté pásce.

Ale ne, ne, to je samozřejmě nesmysl. Je to jen vítr, ujišťovala se Lydia. A obřadně položila květiny do rozsochy větrem ošlehané vrby nedaleko od přízračného obrysu roztaženého těla, postříkaného krví tmavou jako říční voda.

Zástupce šerifa Ed Schaeffer se opíral o dub a nevšímal si ranních komárů, kteří mu poletovali kolem paží v košili s krátkým rukávem. Přikrčil se a znovu začal zkoumat lesní porost.

Musel se zachytit větve, protože měl závratě z vyčerpání. Stejně jako většina policistů z oddělení byl vzhůru již téměř čtyřicet hodin, během nichž usilovně pátral po Mary Beth McConnellové a chlapci, který ji unesl. Zatímco však ostatní začali jeden po druhém odjíždět domů, aby se osprchovali, najedli a dopřáli si pár hodin spánku, Ed pokračoval v pátrání. Byl nejstarším a největším policistou ve sboru (padesát jedna let a sto osmnáct kilogramů převážně zcela postradatelné váhy), ovšem ani únava, hlad a ztuhlé klouby ho nemohly odradit od dalšího hledání ztracené dívky.

Znovu začal zkoumat půdu.

Stiskl tlačítko vysílačky. „Jesse, to jsem já. Seš tam?“

„Mluv.“

„Mám tady šlápoty,“ zašeptal Ed. „Jsou čerstvé.“

„Vážně? Myslíš, že je to on?“

„Kdo jiný by to byl? Takhle po ránu na téhle straně Paquo?“

„Zdá se, žeš měl pravdu,“ řekl Jesse Corn. „Nejdřív jsem ti nevěřil, ale zřejmě jsi trefil hřebíček na hlavičku.“

Právě Ed totiž přišel s teorií, že se sem chlapec vrátí. Nešlo o žádné kliše, podle kterého se pachatelé vracejí na místo činu, ale spíše o to, že Blackwater Landing mu vždy sloužil jako lovný revír, a ať se chlapec za celá léta dostal do sebevětších potíží, vždy se sem zase vrátil.

„Zdá se, že stopa vede směrem k tobě,“ pokračoval Ed, „ale nejsem si jistý. Většinou šlapal na listy. Měj oči na stopkách. Půjdu zjistit, odkud přišel.“

S praskáním v kolenou se zvedl a co nejdříve se začal vracet po stopách směrem, ze kterého přicházely – dále od vody a hlouběji do lesa.

Sledoval chlapcovu stopu asi sto metrů a všiml si, že vede ke staré lovecké chatrči, která mohla hostit tři až čtyři lovce. Střílny byly tmavé a šedivá chatrč vypadala opuštěně. Dobrá, pomyslel si Ed. Uvnitř chlapec pravděpodobně není. Ale přesto...

Ed Schaeffer se zhluboka nadechl a udělal něco, co už téměř rok a půl neudělal: vytáhl z pouzdra revolver. Sevřel ho zpočnou rukou a vyrazil kupředu. Oči mu zběsile tékaly sem a tam mezi chatrčí a porostem, jak neustále hledal místo, kam nejdříve našlápnout.

Je chlapec ozbrojen? napadlo ho, když si uvědomil, že je nekrytý jako voják, který se vylodil na obnažené mořské pláži. Představil si, jak se v jedné ze střílen rychle objevuje hlaveň pušky a míří na něj. Zmocnil se ho náhlý nával paniky, a tak poslední tři metry k boční stěně chatrče rychle přeběhl v podřepu. Přitiskl se k hnijícímu dřevu, vydýchal se a začal pozorně naslouchat. Uvnitř slyšel jen slabé bzučení hmyzu.

No dobrá, řekl si v duchu. Nakoukni tam. Rychle.

Než stačil ztratit kuráž, vstal a podíval se střílnou dovnitř.

Nikdo.

Naklonil se blíž a pohlédl na podlahu. Na tváři se mu objevil úsměv. „Jesse,“ zavolal vzrušeně do mikrofonu.

„Copak?“

„Jsem u jedné chaty asi čtyři sta metrů severně od řeky. Myslím, že tu ten kluk nocoval. Jsou tu nějaké prázdné obaly od jídla a láhve od minerálek. A taky kotouč s izolační páskou. A víš co? Vidím tu taky mapu.“

„Mapu?“

„Jo. Zdá se, že je to mapa zdejší oblasti. Vsadím se, že nám prozradí, kam odvedl Mary Beth. Co na to říkáš?“

Ed Schaeffer se však nikdy nedočkal reakce svého kolegy na tento cenný policejní objev. V lese se ozval ženský křik a vysílačka Jesseho Corna oněměla.

Lydia Johanssonová zavravorala a znovu vykřikla, když chlapec vyskočil z vysoké trávy a zaťatými prsty jí sevřel ramena.

„Panebože, prosím tě, neubližuj mi!“ křičela.

„Buď zticha,“ sykl vztekle chlapec a rozhlédl se. Měl trhavé pohyby a zlomyslné oči. Byl vysoký, vychrtlý jako většina šestnáctiletých chlapců v malých městečkách Severní Karolíny a velice silný. Kůži měl zarudlou a plnou podlitin – zřejmě od jedovaté škumpy – a na hlavě nedbalý sestřih, který vypadal, jako by si ho dělal sám.

„Jen jsem přinesla květiny... nic víc. Nechtěla jsem tu...“

„Pšš,“ sykl chlapec.

Jeho dlouhé a špinavé nehty se jí však bolestivě zaryly do kůže a Lydia znovu vykřikla. Chlapec jí položil ruku přes ústa. Lydia cítila, jak se tiskne na její tělo, a do nosu jí narážel jeho kyselý zápach nemytého těla.

Vykroutila hlavu z jeho sevření. „Neubližuj mi!“ žadonila plačtivě. „Prosím...“

„Drž klapačku!“ Slova z něj vyjela jako zátka ze sudu a na Lydiinu okrouhlou tvář dopadly kapičky slin. Chlapec jí vztekle zalomcoval, jako by byla neposlušný pes. Lydia se mu instinktivně pokusila vytrhnout, jenže on ji povalil do teplé trávy. Ucítila zápach zahnívající vegetace. Chlapec ztratil při zápase botu, ale nevěnoval své bosé noze pozornost a znovu Lydii položil ruku přes ústa, přitiskl ji a držel tak dlouho, dokud se nepřestala vzpouzet.

Z vrcholu kopce se ozval hlas Jesseho Corna. „Lydie? Kde jsi?“

„Pšššš,“ varoval ji znovu chlapec a oči měl vytřeštěné jako šílenec. „Pojď, padáme odsud. Jestli křikneš, budeš toho šeredně litovat. Rozumíš? *Rozumíš?*“ Sáhl si do kapsy a ukázal Lydii nůž.

Lydia přikývla.

Chlapec ji začal táhnout k řece.

Ne, tam ne. Prosím ne, přesvědčovala Lydia v duchu svého anděla strážného. Nedopusť, aby mě tam odvedl.

Na sever od Paquo...

Lydia se ohlédla a všimla si, že Jesse Corn stojí na okraji cesty, rukou si zakrývá oči před sluncem a pozoruje krajinu. „Lydie?“ volal.

Chlapec ji začal tahat rychleji. „Ježíšikriste, dělej!“

„Hej!“ křikl Jesse, když je konečně zahlédl, a vyrazil dolů z kopce.

Jenže chlapec s Lydií už byli u břehu, kde měl chlapec pod rákosím a travou ukrytou malou loďku. Postrčil Lydii do loďky, odrazil se od břehu a začal prudce veslovat na druhou stranu řeky. Přirazil s loďkou ke břehu a vystrkal Lydii ven. Pak ji odvedl do lesa, kde našel v porostu sotva znatelnou stezku.

„Kam to jdeme?“ špitla Lydia.

„Za Mary Beth. Budeš s ní.“

„Proč? Co jsem provedla?“ zašeptala znovu Lydia a rozvzlykala se.

Chlapec však už nepromluvil. Nepřítomně zatukal nehty o sebe a odtáhl dívku za sebou do lesa.

„Ede,“ ozval se ve vysílačce naléhavý hlas Jesseho Corna. „To je teda průšvih. Dostal Lydii. Ztratil jsem ho.“

„Cože?“ Ed Schaeffer se zarazil. Když zaslechl křik, utíkal směrem k řece.

„Má Lydii Johanssonovou. Dostal ji taky.“

„Sakra,“ zabručel podsaditý policista, který klel zhruba stejně často, jako vytahoval zbraň. „A proč to udělal?“

„Protože je to blázen,“ odpověděl Jesse. „Proto. Je na druhém břehu řeky a půjde tvým směrem.“

„Dobře.“ Ed se na okamžik zamyslel. „Pravděpodobně se sem vrátí, aby si vzal věci z té lovecké chajdy. Schovám se uvnitř a dopadnu ho, až vejde do dveří. Má bouchačku?“

„Nevšiml jsem si.“

Ed si povzdechl. „No dobře... Přijď sem, co nejdřív to půjde. A zavolej taky Jimovi.“

„Jasně.“

Ed vypnul červené vysílací tlačítko a podíval se skrz křoví směrem k řece. Po chlapci a jeho nové oběti nikde ani stopy. Zadýchaně tedy odběhl k chatrči, našel dveře a rozkopl je. Dveře se s praskotem otevřely a Ed rychle vešel dovnitř.

Byl tak bez sebe strachem a vzrušením a tak silně se soustředil na to, co se stane, až sem chlapec dorazí, že zprvu vůbec nevěnoval pozornost malým černožlutým tečkám, které mu bzučely před obličejem. Ani drobnému lechtání, které pocítil na krku a jež se mu postupně rozlévalo dolů po páteři.

Po chvíli se však lechtání změnilo ve výbuchy palčivé bolesti na ramenou, pažích i pod nimi.

„Ach Bože,“ vykřikl Ed, vyskočil a vyděšeně pohlédl na tucy sršňů, kteří se mu přilepili na kůži. V panice je chtěl ze sebe setřást, ale jeho pohyby sršně ještě více rozdráždily. Popíchali ho na zápěstí, na dlani, na prstech. Ed vykřikl. Bolest byla úděsnější než vše, co do té doby zažil – horší než zlomená noha, horší než když popadl litinový pekáč a nevěděl, že ho Jean nechala půl hodiny na sporáku.

Náhle vnitřek chatrče potemněl, když se z obrovského šedého hnízda v rohu vyrojilo mračno dalších sršňů. Hnízdo bylo rozdrcené – zřejmě jak Ed prudce rozkopl dveře. Během okamžiku na něj zaútočily stovky těchto zabijáckých tvorů. Bzučeli

mu ve vlasech, sedali mu na ramena a na uši, lezli mu za košili a do kalhot, jako by věděli, že bodat do látky je zbytečné a lepší je vyhledat holou kůži. Ed vyrazil ke dveřím, strhl ze sebe košili a ke své hrůze uviděl, že má na obrovském břiše i na prsou přilepené další vrstvy lesklých sršňů. Zanechal snahy je ze sebe setřást a jednoduše se dal do zběsilého běhu.

„Jesse, Jesse, Jesse!“ volal, ale vzápětí si uvědomil, že se jeho hlas se změnil v pouhý šepot; žihadla na krku mu uzavřela hrdlo. Utíkej! říkal si v duchu. Utíkej k řece.

A tak Ed utíkal. Pádil rychleji než kdykoliv předtím a slepě se prodíral lesem. Nohy mu zuřivě kmitaly. Běž... Pokračuj v běhu, přikázal si. Nezastavuj se. Uteč těm malým hajzlům. Mysli na svou ženu, mysli na dvojčata. Utíkej, utíkej, utíkej... Sršňů teď bylo méně, ale Ed stále viděl, že se mu na kůži drží třicet nebo čtyřicet černožlutých jedinců se zadky nakloněnými nestydatě dopředu, aby ho mohli znovu a znovu bodat.

Za tři minutky jsem u řeky. Plácnu sebou do vody a uteču té bolesti, uteču tomu ohni. Oni se utopí a zase mi bude dobře.

Ed běžel jako závodní kuň, uháněl jako srnec a řítil se porostem, který se změnil v pouhou rozmazanou zelenou šmouhu.

Už tam...

Počkat, počkat. Co se děje? Ed Schaeffer se podíval dolů a uvědomil si – téměř pobaveně – že vůbec neutíká. Dokonce se ani nedokázal postavit. Ležel na zemi asi deset metrů od chatrče a nohy mu nekmitaly, nýbrž sebou jen samovolně škubaly.

Ed hmatl rukou po vysílače, a přestože měl dlaň oteklou na dvojnásobek původní velikosti, podařilo se mu stisknout vysílací tlačítko. Poté se mu však křeče rozšířily od nohou do trupu, krku a paží a Ed vysílačku opět upustil. Ještě chvíli slyšel z reproduktoru Jesseho hlas, a když tento hlas ustal, zaposlouchal se Ed do kolísavého bzukotu sršňů, který se nakonec změnil v tenkou nitku monotónního zvuku a poté v úplné ticho.